

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Svar paa Anmeldelsen af Saga

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 342. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_183-txt-shoot-idm221/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

End mere nærgaende, end den, at jeg følger
 Lejn for Sandhed, at jeg alvordig vil indbilde
 mine Læser at Noget er historisk Factum, som
 dog er et blot Kantastspil. Blev denne Mening
 om mig almindelig, maatte jeg, om det kunde
 hjælpe, bortkaste Harpen, thi for at lidde Dret og
 forlyste en ærkeløs Kantast græder jeg ei dens
 Stræng, dertil er min Tid for knap og mit Kald
 for hellig. Hvad har nu foranstillet hin Be-
 skuldning? At jeg i Høretalen sagde om min
 Mindegang over Morten Vorup et den, paa Klæb-
 ningen nær, staar i Marmora Danica som et stort
 historisk Factum. Er dette Lejn da er jeg med
 Rette bestømmet, men det er vittetlig Sandhed.
 Staar der ikke paa, IIS at Vorup i sit 24de Aar
 underlig drevet af Høveds Sag og Trudsel fra
 Een til Stolen *) , at han i Domkirken gjorde
 det Løfte at tjene Gud i Stolen al sin Tid, at
 han holdt sit Løfte og opbrugte de Mønd, som
 blev de vigtigste Redskaber ved Reformationens
 Indførelse i Danmark? Er det ikke ogsaa sandt,
 at Vorup maa være kommen i Stolen netop det
 Aar, da Luther fødtes? Det kommer jo ikke her
 an paa, om det var Litterens Syn, der nærede
 Vorups Tillid til Gud, om det var Mortens Nat
 og ligeoverfor Altertavlen, han gjorde sit Løfte
 eller ei, disse Ting ere ikke Udnyttelser, men høere
 til de pæfslige Muligheder, hvorved Digteren saar
 at erstatte Sævnet af de udfærdede Smaatræk i det
 historiske Billede. Hovedsagen er den, at Forsynet,
 medens Luther fødtes og vorde i Tyskland ogsaa
 i Danmark paa underlige Maader fødte Om-
 stændighederne til hans Løstes Modtagelse. Vorups
 Hændelser og Dværtter ere kun et Led af Røden,
 men upaatviolet et Hovedled, som pæfslig kan
 forestille den hele. Nu dømmes hver kundig Læser,
 om jeg har solgt tomt Kantastspil for Sandhed,
 og om jeg ikke med Jule kalder dem Vantro, som
 ei her vilde erkende Spor af Forsynets Styrelse.
 Det mildeste, men dog maaske det sandeste jeg da
 her og vel i det Hele kan sige om Aam. er, at
 han har forfæstet sig, men det maatte en Decen-
 sent allermindest.

*) Jeg har siden seet, at Worm har et andet Kants-
 tal, men ved ei paa hvad Grund. I Hoved-
 sagen er det ogsaa ligegyldigt.

Til Slutning skker jeg herved Anmelderens
 Erklæring om, hvorvidt jeg i de Ting Andre kan
 vide har læst, eller ikke, samt om, hvorvidt han
 ved sin underlige Tale om Affæctation havde sinde
 at stemple mig som en Hykler. Jeg skker og
 venter en Erklæring, som kan samme sig for en
 redelig Mand, som, naar han har kastet Øgaget
 paa sin Nastes Sindelag, enten sigesrem vedtaaar
 det som sin Mening, eller tilstaae sin Ubetænk-
 sshed. En undvigende Dom vilde bestemme ham
 selv, og Tausghed erklærer jeg herved, for Lejn paa
 en slet Sag.

N. F. S. Grundtvig.

Til det læsende Publicum, om Doctor
 Bades i Kpen som Historieforfatter, og
 om hans Angreb paa mine Ungdoms-
 vandringer i Fædrelandet.

(Slutning.)

Dette er i Almindelighed min Dom om Doctor
 Bades som Historieforfatter. Jeg ved ogsaa, at
 den noget nær er Aleres, og deriøndt saadanne
 Mænd, hvis Aand og Indsigter give deres Dreem-
 me Vægt; Kiønde ikke enhver finder sig befriet til
 saaledes uden Skul at ytre sin Mening, som her
 er Keet; ja nogle maahee ere Hyltere nok til at
 have smigrende Roes paa deres Læser, medens de
 i Hjertet hverken agte Forfatteren eller Manden.
 Hvad mig angaar, da er min Roes, som min
 Daddel, reen og freimodig, og min uroffelige Tro:
 at intet Genlyd har affolde den, som offentlig vil
 ytre sine Meninger, fra at kundgiøre sin viese-
 lige Overbeviisning, hvad enten denne skulde stode
 Range eller Faa; thi uden saadan Oprigtighed
 kan ingen Selvtændighed gives, og Sandhed aldrig
 findes. Ikke at Doctor Bades misbilliger noget
 eller Alt i mine Ungdomsvandringer, men at han
 paa en haanende og slev Maade angriber det han
 misforstaaer, har bragt mig til at tage til Hjem-
 male. Hans af nedrevfende Roes og spottende
 Daddel sammenvævede Udsald, har jeg gienzielt
 med en saaben Veltændelse af min Tro om hans
 Værd som Historieforfatter. Her at belægge enhver

